

[Socialministeren.]

det er dog vel ikke de ærede medlemmers opfattelse, at det er mig, der sidder og for-sinker folkeforsikringskommissionens arbejde. Det vil jeg gerne med det, jeg her har sagt, have mig frabedt. Jeg for mit vedkommende er interesseret i arbejdet; jeg har nedsat denne kommission og skal gerne anmode både de ærede medlemmer og embedsmændene om at fremme arbejdet; men når man gang på gang fremfører dette overfor mig, kunne det let komme til at se ud, som om det var mig, der hindrede arbejdet indenfor folkeforsikringskommissionen. Det er ikke sikkert, at de ærede medlemmer har villet sige dette med deres opfordring til mig; men jeg vil sikre mig overfor den eventualitet, at man skulle mene, at jeg var interesseret i at hindre arbejdet. Jeg vil gerne have det grundlag, der kan tilvejebringes for en diskussion om folkeforsikring her i landet, og jeg ville meget gerne, om den ærede kommission eventuelt kunne komme med en enstemmig indstilling til mig om, hvad der på disse felter vil være, skal vi sige politisk muligt, økonomisk muligt. Det ville være et dejligt grundlag for en socialminister at gå til denne rigsdag med. Jeg har villet gøre disse bemærkninger, for at vi hver på sin plads kan gøre, hvad vi evner, på de forskellige områder.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen fremsatte nogle bemærkninger, som jeg måske har misforstået. Det ærede medlem talte om, at den lovgivning, vi har for alders- og invaliderentemodtagere, giver forholdsvis mest til dem oppe i toppen og mindst til de økonomisk dårligst stillede. Såvidt jeg erindrer, forsøgte vi, da vi gennemførte den store forhøjelse pr. 1. april 1948, netop, om det ikke lod sig gøre gennem de nye bestemmelser at muliggøre det for kommunerne at udbetale et lidt større beløb end hidtil til de økonomisk dårligst stillede — såvidt jeg husker, var det ikke mindst det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, der var interesseret i, at rådighedsbeløbet skulle være noget større —, og samtidig gjorde vi også det, at i stedet for at hæve grundbeløbet gav vi de ekstraordinære tillæg, hvorved de økonomisk dårligst stillede fik det største beløb. Det var i hvert fald hensigten med det; om det også har holdt stik, ved jeg ikke. Det er et af de problemer, vi har diskuteret ved forskellige lejligheder, og som jeg også meget gerne vil tage under overvejelse. Det er dog klart, at en lovgivning på dette område skal være således opbygget, at de,

der har det økonomisk dårligst, også får den største hjælp.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen omtalte nogle eengangstillæg fra 1945—46. Jeg vil i den forbindelse gerne gøre opmærksom på, at siden da er der gennemført en betydelig forbedring af folkeforsikringslovgivningen, hvad det ærede medlem naturligvis udmærket ved, og det er denne forbedring, der altså trådte i kraft den 1. april 1948, det tillæg, vi dengang gav alders- og invaliderentemodtagerne, som jeg nu ved dette beskedne lovforslag gerne vil se opretholdt.

Det ærede medlem sagde flere gange, at jeg kaldte det et eengangstillæg. Jeg har kaldt det et ekstraordinært tillæg til alders- og invaliderentemodtagere, og jeg har dermed ikke villet give det ud for mere, end det er. (*Ragnhild Andersen*: Statsministeren kaldte det et eengangstillæg!). Ja, det kan godt være, men der er tale om mig i øjeblikket.

Det ærede medlem nævnte forskellige eksempler på, at folk havde henvendt sig til hende om råd og støtte. Nu er det altid lidt vanskeligt for mig at sige på stående fod, hvorvidt der er overensstemmelse mellem loven og de råd, det ærede medlem har givet. Jeg vil henstille til det ærede medlem, hvis nogen henvender sig til hende i så henseende, — hvis man f. eks. mener, at man får for lidt i alders- og invaliderente —, da at henvise dem til de ankeinstanser, der er, for at få deres sag prøvet. Dermed siger jeg ikke, at det ærede medlem ikke er i stand til at give gode råd, men det, der er tale om her, er jo, hvis der skal ydes en retfærdig hjælp, da også at få de autoriteter, man kan klage til, til at medvirke i så henseende. Derfor beder jeg det ærede medlem om at henvise folk, der søger råd og oplysning, til de instanser, hvor de kan få råd og vejledning. Dermed siger jeg ikke, at det ærede medlem ikke godt må fremføre den slags eksempler overfor mig, men jeg siger det af hensyn til de pågældende, der ved på kompetent sted at få de rigtige udregninger o. s. v. måske endog kan få noget mere end det, de har skrevet om.

Ja, det er rigtigt, at alders- og invaliderentemodtagerne stiller krav, og det er også rigtigt, at jeg for mit vedkommende mener, at der mellem disse krav er ting, som vi må tage op til overvejelse og se, om vi kan imødekomme ønskerne, også under hensyn til det økonomiske. Men jeg vil gerne bede om, at det lovforslag, jeg her har fremsat, nu ikke bliver sat på gloende pæle, men kun bliver betragtet som den